

Пише:
Љубодраг
Стојадиновић

Београд, децембра 2005.

БРКАТА РАЦСОДИЈА

Ономад је Вук Драшковић ургентно тражио да се коначно откуца пресуда за злочин на Ибарској магистралаи. Али, судије су заузеле, иако је прошло више од четири месеца од дана изрицања пресуде. Драшковић је поново у јавности, не рачунајући престижну министарску функцију. Он снажно образлаже тезу о злочинима фамилије Милошевић, које је у име породице починила држава. Или, можда, породица у име државе. У „име народа“, зар то већ није свеједно? Иначе је судија у усменом образложењу пресуде „заборавио“ на тајне службе (БИА, ВБА), није се бавио наручиоцима злочина. Тужилац је, међутим, убедљиво „уплео“ у злочине српску леди Магбет, другарицу Миру Марковић и њеног партнера из крветске коалиције.

Али, о томе се више не говори. У јавности се сматра да Коштуница има велики дуг према социјалистима и радикалима. Наводно, владу не држе победници над Милошевићем, него управо Милошевић, преко Дачића и групе петооктобарских губитника.

Данас се више и не зна ко је победник и у чему. Голим оком се види колико добро живи шарена политичка олигархија. Притом је неважно ко је у власти а ко јој опонира. Богатство неких просечних људи, који су се стицајем околности нашли у политици, скоро да је непристојно. Са њим иду бахатост, ароганција, осећање свемоћи и катастрофално незнање.

Власт се можда труди да не наљути социјалисте. Странка Воји-

слава Коштунице није у „чистој“ коалицији са СПС, али подршка Дачићевих посланика држи парламентарну већину релативно пузданом. Многе брљотине, које је направио Слобин режим остале су недирнуте и неразјашњене. Полиција је скинула са потернице Миру Марковић и Марка Милошевића, у Пожаревцу се постепено враћа страх и дух „српског Ника Чаушескуа“.

Преко својих резидената у српском Кумровцу, млади Милошевић прети својим непријатељима из

октобра 2.000. Тада му је огорчена маса људи порушила све што је стекао узорним ношењем гајбица. Такве претње су можда утицале на промену исказа отпораша Вељковића, коме је Марко Милошевић у своје најбоље време избио неколико предњих зуба, и малтене га заклао моторном тестером. Данас Вељковић мисли како се својих паклених мука не сећа баш најбоље. Само је у његовом памћењу податак из тог кошмара да га је Марко, у ствари, бранио.

Ипак, повратак фамилије у Србију могућ је само симболично. У СПС постоје две струје. Она, коју предводе Вучелић и Мркоњић, и која је екстремно слобистичка. Милутин Мркоњић, кога у Србији зову „човек пре рока“, каже да ја напросто заљубљен у Слободана Милошевића. Да ли је то настраност или обична партијска страст, не може се знати, мада Мркина егзалтација никада не престаје.

Дачићева група, у којој је Баки Анђелковић прави политички бисер „са два падежа“, мало је охлади-

ла своје изливе верности Слободану. Јесте, они га воле, но то не може да враћа партију у прошлост. Изнад главе Ивице Дачића виси слика вође, господара и сужња, али то више није икона, него само сувенир. Многи озбиљни људи мисле да је у атмосфери снажне „менталне коалиције“ немогуће размрсити највеће злочине из деведесетих година прошлог века. Не иде због тога што нико још није загребао по тајним службама. Државе и војске су пропале, гинули војници у бесмисленим ратовима територије изгубљене. Људи су на улицама ликвидирани „у име народа“. Све је пропало осим службе основане да све то сачува.

Испоставило се да је Служба организовала више десетина спектакуларних убистава по свом тајном критеријуму. У Србији су очигледно постојали ескадрони смрти, под руком једног човека. Или можда једне жене. Занимљиво, али цивилна власт никако не успева да завири у архиве служби, како би дошла бар до сазнања који су то механизми страха.

После петог октобра 2.000.

Раде Марковић на челу СДБ организовао је даноночно паљење важних докумената. Оних који би могли да до ножа компромитују бившу власт.

Наравно да није могло баш све да буде спаљено, али цивилна власт је још бесконачно далеко од важних архива. Она не може да контролише Службу, зато што јој Служба то не допушта. Као хоботница, тајна полиција је инсталирана у све поре друштва. Безбедносна параноја чврсто држи Србију и после толико калварија и несрећа.

Сарадници Службе су фанатици свог посла, доушници су и даље добро плаћени и није им нимало лоше. Тајне полиције не желе да остану без њих, иако је технологија шапгаче ставила на маргину. Ни њима се не мили да после свега остану сами. Тако да Алексе Жуњићи и балкански шпијунски живе од неотклоњиве безбедносне мистерије.

Можда због тога велики злочини остају осенчени судским скандалима и непрекидним политичким играма. Скоро је сигурно да међу министрима, посланицима, судијама и тужиоцима има врлих сарадника Службе. Они су у њеном джепу, и одатле им нема мрдања, без обзира на каријеру. Нити има каријере без Службе.

Б и в ш и полицијци, који су своју професију разумели као частан посао, ових дана говоре о моделу заташкавања злочина. Кад је Легија препознат као човек који је био на магистралаи при покушају атентата на Вука Драшковића, Душан Михајловић (тадашњи министар полиције), морао је да заустави истрагу. „Легија је господин“ – говорио је Дуле из Ваљева, „и ми са њим никада нисмо имали проблема!“ Претходна невероватна изјава дошла је неколико дана после спектакуларног дивљања љубимца свих режима, кад је побеснео и спалио један кафић у Кули.

Данас бивши министар у својој књизи „Повленске магле и видици“, покушава да распростре своју накнадну памет. Зашто није ухапсио Легију раније, кад је полиција знала ко је отео и убио Стамболића? Није смео. Није рекао ко је убио Ђурувију, а знао је.

Није рекао јер није смео.

Рекао је да није смео, али никада није објаснио шта га је толико уплашило.

И војна служба безбедности није макла даље од прошлости.

Она упорно и

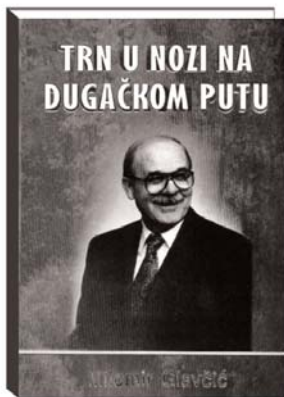
ревностно негује своје стаљинистичке бркове и идеологију коју метафизички брани. Нови министар одбране је затражио хитну смену пензионисаног па оживљеног генерала Димитријевића. Али, њега није лако сменили. Он је био на двору Милошевића и уме да буде на свачијем. Служба остаје критеријум подобности, она плете своје тајне, опстајући независно од судбине државе.

Због тога су апели Вука Драшковића већ добили узалудни епски призив. Шта остаје Драшковићу осим да богоради, оптужује и прозива. Са друге стране ће га сачекати мук. Од стварности Служба се брани ћутањем које значи игнорисање свега, непристајање на дијалог, уз увредљиво подцењивање пролазних политичких лидера.

Годинама Службу нико није могао ни смео да контролише, а она је контролисала све. То су биле и остале уши и очи великог брата. Ко је онда починио највеће злочине? То се вероватно никада неће сазнати. Ко би то обзнанио снажно би зањицао темеље онакве и овакве државе.

КЊИГА: "ТРН У НОЗИ НА ДУГАЧКОМ ПУТУ"

Узбудљив животопис човека који је вредно и ђаметно радио.

Књига је шћамљана у минималном ѿиражу и намењена је ѿзнаницима, родбини и онима који намеравају да се ѿтисну ѿућем ѿривајног бизниса.

Аућор: Миломир Галчвић

За детаље позовите: Тел: 905 892 4119